

Иван Вазов

Жажда

Да бях искал аз всичко да изкажа –
що чувствавам, що мисля, що страдая,
да бих можал аз смело да покажа
на хладний свят туй, що в сърце си тая –

терзанията, язвите дълбоки,
враждите, жаждите неутолени,
болежът от съмнения жестоки
и мъките до днес неподелени;

и всичко, що в душа ми скрито глъхне,
и всичко, що в гърди е накупяло –
то мойто сърце щеше си отдъхне –
едно сърце поне го би разбрало.

Напразно. Песните са неспособни
да предадат затиснатата буря...
Та па и храброст нямам тайни гробни
на смешен показ пред света да туря.

Като скъпец златото си, аз рия,
ревнив, скръбта си в бездна непристъпна...
А как желал бих всичко да разкрия,
на братски гърди всичко да пришъпна!

Да си поплача, да си потъгувам
без страх от присмех, злобен съд човешки,
любовни имена да споменувам
с благословии... и със клетви жежки;

да кажа как злочест живота влача,
изневерен от всичко във борбите,
кат майка жална тихо да поплача
над толкоз гробове в душа ми скрити,

та тежък твар от мен да се поснеме,
та да олекне на гърди ми страдни
и бар едно сърце тъга ми да приеме,
преди да я вверя на гроба хладни.

Одеса, 1888

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8500>]